

Ключ Горгона

КУПИТИ

Про книгу

Бути підлітком - не просто, особливо, коли ти «непростий» підліток із Чарлісу. І особливо тоді, коли опиняєшся у круговерті події і від тебе вимагають дрібницю - врятувати світ від Прадавнього зла - велетенського Змія Горгона. Хіба це до снаги дванадцятирічному хлопчиську та ще й, на відміну від інших «непростих», позбавленому будь-яких магічних здібностей?

МАР'ЯНА СТЕФАК

Ключ Горгона

МАР'ЯНА СТЕФАН

Ключ Горгона

Стефак М. П.

Ключ Горгона : фантастична повість / М. П. Стефак ; іл.
М. Ю. Савко. — Тернопіль : Видавництво Богдан, 2023. —
248 с. : іл.

ISBN 978-966-10-8795-7

© Стефак М. П., 2023

© Савко М. Ю, ілюстрації, 2023

© Видавництво Богдан, виключна ліцензія на видання, оригінал-макет, 2023

Бути підлітком — непросто, особливо, коли ти «непростий» підліток із Чарлісу. І особливо тоді, коли опиняєшся у круговерті події і від тебе вимагають дрібницю — врятувати світ від

Прадавнього зла — велетенського Змія Горгона. Хіба це до снаги дванадцятирічному хлопчиську та ще й, на відміну від інших «непростих», позбавленому будь-яких магічних здібностей?

Перед грозою

Ласкаво просимо до Чарлісу!

Не знаю, як вас узагалі сюди занесло. Напевно, заблукали, як отой прикольний дідусь-грибник торік. Він іще так смішно бігав за хухую-тернинкою і репетував: «Який гризун! Новий вид! Я прославлюся!»

Ну та якщо ви вже тут, то я вам проведу маленьку екскурсію. Все одно незабаром вас вистежать, задурять голову, напоять «забудь-зіллям» (рідкісна гидота з консистенцією блювоти водяника і відповідним запахом, зате без побічної дії і дозволена навіть для дітей трьох років) та й випровадять із хащі.

Але я відволікся. Отже, Чарліс — мій дім. Звісно, крім мене і моєї родини, тут мешкає ще кілька сотень інших істот, але загалом ніхто нікому не заважає. Оця будівля, схована у стовбурі дуба, — наша школа. Тут ми, цитуючи нашого вчителя Чуя, «здобуємо знання, принципи для кожного свідомого чарлісівця, які дозволять нам стати гідними продовжувачами славних подвигів наших батьків...» Насправді ми переважно дуркуємо. А чого ж? Велике Лихо давно у минулому. Вже тринадцять років ліс захищає Завіса, і все, що залишається патрулям — просто ходити периметром і виловлювати поодиноких людей, що заблукали. Мабуть, тому нам, підліткам, дають трохи волі й не надто примушують зубрити.

Загалом, ми, чарлісівці — те, чим ви, люди, постійно лякаєте одне одного. Про тих із нас, хто ніколи від вас не ховався, ви знаєте трохи більше, а про «сором'язливіших» — геть нічого. Проте, як це властиво людям (принаймні так каже вчитель), вигадок набагато більше, ніж правди. Всілякі оті байки про відьом, що крадуть молоко у корів, наганяють посуху, або вовкулак, які кидаються вночі на людей, чи нявок, що заманюють парубків та випивають їхню кров... Цілковита дурня! Моя сім'я таким точно не займається, тому коли захочете комусь переказати чергову страшилку, спершу поцікавтеся в того, хто бачив це все «на власні очі»: як він умудрився взагалі живим і неушкодженим вирватися від таких монстрів?

Ми — «нечиста сила», хоч переважно називаємося «іншими» або «непростими» (трохи ширше поняття, бо «чарлісівці», як ви здогадалися, мешкають лише тут, у Чарлісі). Ви ж, люди, для нас — «прості». Не ображайтеся.

До речі, забув назватись. Я — Яромир, а краще просто, без офіціозу — Ярко. Якщо поглянете в оту юрбу, то зможете мене розгледіти. Ні, той високий симпатичний хлопчина з рудою, мов вогонь, шевелюрою, обліплений дівчатами, — то не я. І отой качок на турніку — також не я.

І навіть отой худий, у великих окулярах (воно й не дивно, з такими жаб'ячими очима багато не розгедиш), також не я. Та не крутіть ви так головою! Осьдечки я. На тлі чарлісівської молоді я, м'яко кажучи, миршавенький. Дрібнота, прищик, утіпутя — так мене ласкаво називає Тур, мій братик. Хоча я старший за нього аж на рік. Нічого не вдієш, песиголовці (та й більшість дітей Чарлісу) ростуть дуже швидко. Усі, крім мене...

Погоджуюсь, моє трохи пафосне ім'я мені не дуже личить — та хіба я його вибирав? Це мамина захцянка.

Мама — вона у мене відьма — постійно мене підбадьорює, мовляв, у кожного своя доля, і моя відкриється для мене трохи пізніше. Просто у когось талант видно з народження, а в когось він прихований. І мене, безперечно, чекають великі справи у майбутньому. Років п'ять тому я ще вірив у цю вечірню казочку, а тепер просто кволо киваю — не хочу її розчаровувати. Піду, напевно, у бібліотекарі — там хоч є що почитати.

— Із ким це ти тут, пуцьвірінку, шепчешся? — сіпає за плече забіяка пекун.

Правду кажучи, пекуни — гидотні створіння, навіть за мірилом непростих: суміш облізлого щура з лускатою ящіркою на козячих ніжках. І з наскрізь прогнилою душею. Їхні татусі-мамусі перші бігли шпигувати для ворога під час Великого Лиха, а потім вони, бачте, покаялись і їхні діточки всіляко отруюють життя слабшим за себе. Таким, як я. Ого, і його друзки тут як тут: шкірять писки, тупають ратицями, задоволено вимахують хвостами.

— Може, ти щось про мене зневажливе бовкаєш? Або про моїх товаришів? — наривається пекун.

— Та ні, нічого такого... е-е... нагадай, як тебе звати? Ой, я забув, у вас же навіть імен немає, тільки порядковий номер. Сім тисяч сто п'ятдесят восьмий? Чи дев'ятий? Який же я телепень, постійно забуваю.

Зрештою, якщо бути побитим, то хоч за діло, а не тому що пекунові нудно і він знайшов когось, на кому можна реалізувати нестримне бажання порахувати ребра. Теж мені, альфа.

Мої шпильки влучили точно в ціль. На пискові пекуна вже не блукає глумлива посмішка, він скаженіє. Он як вилупив очиська. Ще трохи, і з орбіт повилізають. Аж димиться бідолаха. І сіркою тхне. Усі знають: хочеш дістати пекуна — спитай, як його звуть. Ось тільки таких дурбелів, окрім мене, в природі більше нема.

Купка шкільних розбишак стискається щільніше. Якщо не можеш похвалитися зростом і не володієш бодай якимось магічними здібностями, ти — легка здобич. Їх семеро, я один. Нема сенсу пручатися, тому я просто заплющую очі й прикриваю голову руками, очікуючи, що зараз влетить. Але пекуни чомусь зволікають.

— Еге, ану дуйте звідси, пекуни задрипані. Поки хвости не повіддирав і в пельку не запхав, — гарчить Тур. Ух... пронесло цього разу! — Це мій братик-мацьопик, і мучити його маю право тільки я!

Зі здоровим песилоговцем важко сперечатися. Братові лише дванадцять, а він уже вимахав до двох метрів зростом і важить, як середньостатистичний кінь. Додайте до цього накачане тіло й собачу голову з двома рядами гострих зубів, і ви зрозумієте, чому жменька задрипаних чортяк дала драла. Цс-с-с, це взагалі таємниця, але між нами: брат має добру вдачу і погрожує мені суто для підтримання свого крутого іміджу серед однолітків. А чого ж? Мені не шкода, а він реально крутий. Мені б хоч на половину стати таким — та де там, хоч на сотинку.

— Ходімо, курдуплику, там Лелька знов казиться. Я її, звісно, можу трохи трусонуті і силоміць приволокти додому, але мама буде читати лекцію, — невдоволено бурчить брат. Воно й не дивно, дипломатія та тривалі переговори — не його фішка. Можна тільки уявити, на що

здатна наша Лелька, коли зачіпають найдорожче — її гордість! А зробити це простіше, ніж кліпнути оком, тому що все, що робиться не так, як їй хочеться, неминуче зачіпає її гордість. Наша Лелька — це як мамине відьомське вариво, готове от-от вирватися через край казанка.

До речі, забув розповісти — ви ж не місцеві. Леля або ж Лелька, як ми називаємо її поза очі, — наша навіжена сестра. Вони з Туром двійнята. Абсолютно не схожі одне на одного двійнята: він, як ви вже знаєте, добродушний песиголовець, а вона — невисока, струнка нявка з чорним волоссям, сплеченим у афрокосички рожевими нитками, і з чорнющими величезними очима — самі зіниці, як глибока бездонна криниця, ну або нора. Предмет її гордості — ідеально прозора спина, крізь яку видно всі внутрішні органи. Щоб підкреслити її, Лелька завжди ходить у топах і кофтинах з отакеним вирізом — аж до попереку. Ми з братом не раз намагалися потикати пальцями їй у легені чи бодай у ребро — подивитися, що буде. Але Лелька завжди так волає, що прибігають батьки і читають такі довгі нотації, що навіть наша жвава цікавість давно згасла.

Лельку ми знайшли позаду школи. Вона саме сверлила своїми очиськами парочку, що вместилися на траві під ялиною й схилила голови над якоюсь книжкою. Та годі тобі! То ж перелесник з вогневицею, обоє старшокласники — умовно, звісно, бо класів у нас нема, всі вчаться разом, — у них уже давно «кохання-зітхання». Лельці що до того? Невже втріскалась у рудого? А червоноволосу знають усі: з ким вона тільки не зустрічалася! Постійно у «пошуку великого і єдиного кохання», як вона каже. Ага, єдиного. Як на мене, вона просто кидається на шию першому-ліпшому. Навіть до Тура липла, хоч він іще не старшокласник. Але наш здоров'як не впетрав, чого вона від нього хоче, й ідеальної пари не вийшло.

До речі, той перелесник недавно у нашому лісі з'явився. Приблудився місяць тому невідомо звідки — але то таке, у нас «своїм» зайвих запитань не ставлять: прийшов, то прийшов, ласкаво просимо, живи на здоров'я. То хай би собі тихенько жив — аж ні, він відразу завоював титул найкрутішого красунчика. Недаремно вогневиця у нього так вчепилася: всі дівчата за красунчика вже перечубилися. От і наша Лелька туди ж.

— Ну, Ярку, успіхів! — братик легенько підштовхує мене вперед.

Лелька налаштована так рішуче й войовничо, що мені підставляти шию взагалі не хочеться. Може, ну його? Ну підскочить вона до тієї дівулі, ну видере кілька червоногарячих пасем, ну трошки подряпає їй самовпевнене личко. Вогневиця не скидається на аж надто зніжену, мабуть, навіть устигне дати драла. А от «Ромео» не пощастило: Лелька чудово володіє гіпнозом, який діє на всіх чоловіків (і це класно, бо ми з Туром часто підсилаємо її до тата щось випросити). Знову ж таки, чомусь на всіх, крім мене. Попав перелесник...

— Я б сам пішов, — понтує Тур, — ти ж знаєш. Але у мене вже два попередження цього семестру, а в Лельки взагалі три — ще одні розборки, і нас виженуть. Не те, щоб я хотів і далі плющити дупу в цьому занудстві...

Таке буває вкрай нечасто, але цього разу брат має рацію. Я справді ще «чистенький», без жодного попередження. І в цьому є й Турова заслуга: після «балету» з пекунами мене б по частинках збирали.

Ану зачекайте хвилику! Це мені привиділося, чи наш красунчик не такий уже й святий та божий? Хіба не він щойно підморгнув Лельці? Ви тільки погляньте! Цей слизняк ще й повітряний поцілунок шле сестрі поверх голови «офіційної» дівчини! За двома зайцями женеться. Ну, тримайся, руденький, я тобі зараз «полювання» підписую!

— Лелю... — починаю здалеку, буквально вкладаючи свою дурну голову в зашморг. — А ти знаєш, що в перелесника за місяць уже третя дівчина? Як на мене, він рідкісний гівнюк...

Лелька починає збуджено тарабанити довгими пальцями по шкільній торбі.

— Багато ти знаєш, утіпутік. Просто вони його недостойні! Він іще не зустрів таку дівчину, як я!

О, складний випадок... Ну нічого. Удаємось до важкої артилерії:

— А я чув, як він учора казав, що терпіти не може, коли дівчина виставляє напоказ свій... гм-м-м, внутрішній світ... особливо всякі там... м-м-м... нутроці... Каже, що це неестетично...

— Ага, ага! — підтакує брат, який досі чомусь ні крапельки не допомагав. — Так і сказав: бе-е-е-е-е! Кишки на спині — гідота!

Супер, Тур дуже граційно затягнув нам зашморг. Лельчине від природи бліде обличчя ще дужче блідне, а відтак червоніє і вкривається фіолетовими плямами. У безодні очей загораються два хижі вогники. Ура, вийшло! Тепер сестричка врятована і не кинеється на шию цьому підстаркуватому ловеласу. Зараз вона як піде, як втеше йому по пиці! Після такого для нього перспектив морочити їй голову — нуль цілих нуль десятих.

Та чого це врятована від гіркої участі сеструня так косо дивиться не на оббреханого кавалера та його пасію, а на мене — благородного

героя?

— Драляй, малий, я її потримаю! — гукає Тур, хапаючи м'язистими ручищами сестру.

Вона шипить, кусається і от-от видереться, незважаючи на братову неймовірну силу. Так, у мене п'ять хвилин, щоб добігти додому, і хай мене захистять Перун, і Лада, і Батько Білобог. Добре б, щоб удома був батько, а краще мама, бо інакше мені капець. І я драляю лісом, хвацько перестрибуючи велетенські мурашники та коріння дерев.

Удома пахне чимось незрозумілим і приторно солодким — знов мама куховарить. Краще б вона начаклувала якусь людську їжу: борщу, каші, вареників (м-м-м, обожнюю вареники з чорницею!), як завжди, коли надто зайнята зілляварінням. Але іноді у неї випадає вільна хвилька й звільняється якийсь горщик — і тоді мама створює справжні кулінарні «шедеври», рецепти яких знаходить у щомісячній «Відьомській порадниці» (підозрюю, що вона сама ж її і видає).

Минулого тижня це були жаб'ячі лапки під соусом із павучих ніжок і конфітур із жабуриння по-паризьки. Правду кажучи, назву запам'ятав я тільки тому, що того проклятого дня мені не вдалося злиняти з дому, щоб поїсти в лісі якихось ягід, і мати таки впхнула мені в пельку трохи пекельного варива. Живіт скрутило вже після першого мікроскопічного шматка лапки, а конфітур остаточно добив мій слабкий організм. І то мені ще пощастило! Дякуючи своїй слабосилості, я в туалет забіг першим і спокійнісінько перетерпів там бурю, поки решта домашніх із криками гамселила в двері й вимагала звільнити найпопулярнішу на ту мить кімнату. Якби я продавав вхідні квитки — став би заможнішим, ніж Той, Хто в Скалі Сидить. Батько по-вовчому вив, погрожував, що спалить не лише «Порадницю», але й їхню редакцію разом з редактором, а автору кулінарної сторінки обіцяв довге і страшне катування його ж їдлом. Зрештою він захопив прокляту газету й дременував у хащу. До ранку ми його не бачили.

Мало мені було пригоди з Лелькою, тепер ще й доведеться голодним сидіти — у ліс зараз не поткнешся! На подвір'ї почулися крики: низький бас Тура і високе, майже котяче нявкання Лельки. Тю, через дурні роздуми мало не попався! Мерщій у свою кімнату. Туди, крім мами, ніхто не поткнеться.

Якщо ви гадаєте, що недоторканість моєї кімнати — це таке сімейне правило, повага до особистих кордонів і таке інше, то помиляєтеся. Просто я зробив правильний вибір, коли ділили кімнати. Тим паче, що на найвищу кімнату ніхто й не претендував. Моя фортеця — окрема височенна башта, незграбно припасована до основного дому. Хто і навіщо так познущався з архітектури цілком пристойного лісового будиночка, я не знаю, але страшенно йому вдячний. Нагору ведуть рівно п'ятсот стрімких і вузьких сходинок, бігати якими не кожному до вподоби. Зате з вікна відкривається чудовий краєвид. За винятком Прадуба, моя вежа — найвища в лісі. Коли розсіюється туман, мені видно кожнісіньке дерево, а ще — вдень синє небо, а вночі — зірки. Іноді навіть здається, що я можу заглянути аж за край Чарлісу, туди, де живуть прості люди...

Звідси добре видно, як десь далеко, аж ген за небокраєм, збирається гроза. Спочатку нізвідки з'являється одна біла хмарка, за нею ще одна, друга, третя. Звісно, ще не факт, що їх не розвіє вітром, але я завжди вгадую, коли дощитиме. Ось хмари збиваються до купи, і вони вже не білі й пухкі, як мамина перина, а сірі, як завозюкана Турова улюблена подушечка, яку він усюди тягає з собою. Сірі хмари стрімко розростаються, закриваючи все небо. Чорнішає. Раз у раз небо підсвічується блискавкою: як ви там, усі вже поховалися? Бо ми починаємо! Десь гуркоче: спочатку оддалік, а тоді все ближче і ближче, аж поки не лусне над самою головою. Вітер береться скажено танцювати у верховітті. Бач як розійшовся! І тоді якоїсь миті западає абсолютна тиша: ніхто ніде ані писне. Ще секундочка — і як уллє! Люблю грозу. Це в мене, певно, від мами. Колись, коли ми були ще малюками, вона часто розповідала, як юною відьмочкою під час грози ганялася за хвостом блискавки. От би й мені так...

Утім, повернімося до питання, чому домашні не потикаються до моїх володінь. Тур просто надто великий і не пролізе по сходовій клітці. Лелька, хоч яка вибішена, не може піднятися над землею вище метра — така її природа, навіки пов'язана із землею. А батько... Ви не повірите, але безстрашний ватажок могутніх вовкунів панічно боїться висоти. А ще у нього клаустрофобія. Якось він спробував піднятися сходами, але у вузесенькому коридорі вже після сотої почав

неконтрольовано перетворюватися на вовка. Гострі кігті заковзали кам'яними сходами і тато колобком покотився донизу. Тільки ви цс-с-с... Нікому ані слова про цю історію. Не підривайте батьків авторитет! Отож, зрідка у гості приходить тільки мама. Їй, лисогірській відьмі, влетіти у вікно на мітлі — раз плюнути.

Я швидко вибіг сходами, грюкнув дверима і з розгону гепнувся на ліжку. Серце скажено калатало, ніби от-от вирветься з грудей. Нічого, ховатись довго не доведеться. Лелька швидко вгамується, мама зуміє переконати, що я не хотів її образити. Так що снідати я буду в колі дружньої родини. Ми, як завжди, жартуватимемо одне з одним, батько розповість якусь цікавинку, а мама начаклує смачнющих вареників із картоплею і капустою, а може, навіть з чорницею.

Ні, день таки минув непогано. Бувало набагато гірше.

Останній день у школі

Наступного ранку я вже бадьоро збігав сходами зі свого сховку, прямуючи у вітальню. Гнів сестри мені не загрожує — це я знав напевно. Хіба ще трохи поштрикає мене сердитим поглядом або колючими словами. Але такі дрібниці не зіпсують мені настрою, адже сьогодні останній день навчання в школі й мене чекають довжелезні канікули, до самісінької весни! Сила-силенна вільного часу: роби що заманеться!

Власне, канікули у нас — це не розкіш, як у ваших школярів, а звичайна необхідність. Майже вся «нечиста сила» впадає у сплячку задовго до першого снігу й не прокидається до перших квітів. Тому за кілька днів до школи ходити не буде кому — окрім, звісно, мене, моїх родичів та кількох молодих вовкунів, які все одно не цікавляться науками, хіба що силовими тренуваннями. Та й наш наставник Чугайстер — дід Чуй — протримається не набагато довше. Упаде в сплячку відразу після зимового сонцестояння.

Найбільше з цього приводу тішиться Лелька. Вона вже не перший рік, щойно вчитель засне, починає своє тихе полювання на його величезну, вкриту білим хутром шкіру. Чим не вгодив дівчиськові наш добродушний учитель? Хтозна. Гадаю, їхня маленька «війна» — це відлуння стародавніх часів, коли, за легендами, чугайстри полювали на нявок, харчувалися ними, роздираючи на шматки. Фу-у-у... Дід і зараз, коли Лелька хуліганить на уроці, хмурить кошлаті брови, нависає над нею своїм триметровим зростом і хрипким голосом, який чудово пасує до похмурого погляду, обіцяє її зжерти. Лелька притихає, проте непомітно гострим нігтиком робить зарубку під стільницею. Одна зарубка — один жмут білої довгої вовни, вистриженої з Чуя, поки він перебуватиме у сплячці. Якби сестрі вдалось хоч раз знайти місце його зимівлі, то, судячи з вигадливого малюнку засічок під партою, однієї весни дід прокинувся б геть лисим.

Треба буде цього разу ретельніше замаскувати старого ялиновим гіллям і накидати якомога більшу кучугуру. Наставник хоч і найрозумніший у Чарлісі, проте має дурну звичку вкладатися спати під

першим-ліпшим деревом. Мабуть, доведеться ще й добряче обсипати бідолаху полином, щоб сестричка не унюхала. Надто вже близько вона підібралася минулої зими. Звісно, коли старий Чуй навесні прокинеться, то його голова гудітиме, як вулик, але якщо обирати між лисим задом і головним болем, я б вибрав друге.

О, та в нас сьогодні гості! З вітальні, крім домашніх, чується ще один гучний голос. Судячи з гарчання, від якого дзеленчать вікна, — це татів брат, дядько Гарт. Він також вовкун, але не такий, як батько. Взагалі, якщо вже вдаватися до термінології, то вовкуни бувають або люті, як дядько, або істинні, як тато. Зовні різниця невелика — і ті, й ті хвацько перетворюються на великих вовків. Ось лише істинні народжуються з цією здатністю і самі обирають, коли змінитися. Батько якось навіть показував, як це робиться — встромив ніж у землю, перекинувся через голову над ним — і опа! — вже вовк. Мені так сподобалося перетворення, що вночі я той ніж у тата витягнув і побіг у ліс тренуватись. Як ви здогадуєтеся, нічого, крім купи синців і ожинкових кольок у дупі, я так і не досягнув.

Дядько також перекидається на вовка, але з цією здатністю він не народився. Подейкують, що його вкусив вовкулак-андрофаг — зловісне вовкоподібне створіння без клепки в голові. Як результат — дядько перетворюється спонтанно, переважно, коли сильно розлютиться. І з часом звіряча суть може перемогти, тоді він назавжди залишиться вовком. Мабуть, тому дядьків характер з роками стає все паскудніший.

Хоч він нам і родич, я намагаюсь триматися від нього на пристойній відстані. Особливо після випадку, коли Гарт запропонував батькам мене з'їсти, оскільки я викапаний «простий», з якого в Чарлісі користі, як з цапа молока. Мама, пригадую, оскаженіла, і якби не батько, то спопелила б дядька на місці. Але щось мені підказує, що він таки поплатився за свій невдалий жарт — того вечора святкову вечерю мама готувала власноруч, тому родич провів незабутню ніч, споглядаючи зоряне небо у лопухах за хатою. Власне, з того часу він до нас і не заходив. До сьогодні.

Дядько просто так не з'явився, певно, його привело щось справді важливе. Беруся за ручку дверей, але відразу відпускаю її і притискаю

до шпарки вухо. Так, підслуховувати негарно — ніколи так не робіть! — але якщо підозрюєте, що йтиметься про щось важливе або просто неймовірно цікаве, то іноді можна.

— Я щойно з північного кордону... — вів дядько. — Завіса тоншає. Я все ще не можу пройти назовні, як і інша нежить, але люди... — тут я почув, як дядьків голос здригнувся від огиди, — вони надто легко й надто часто проходять.

— І в нас гостей побільшало, — занепокоєно підтвердив батько. — Останнім часом спроваджувати їх із лісу займає купу часу.

Мати поки що мовчала.

— Ба більше, на півночі вони збираються у зграю. Люди ріжуть дерева, хоч їм ті не дуже й потрібні. Вони щось шукають у лісі, — обурювався дядько. — Готується нова війна, я вам кажу!

— Неможливо! — скрикнула мати. — Люди не почнуть нову війну бодай тому, що вже багато років нічого не знають про нас. Та й минулого разу не вони напали, а...

— Продовжуй, сестричко, — різко огризнувся дядько. — Називай речі їхніми іменами. Тим паче, хіба не ти стверджувала, що зрадник загинув? Ти, мабуть, бачила це на власні очі?

— Ні, — знітилася мама. — Коли все стихло, вже не було нічого. Завіса не пропустила нас далі. Ми не знайшли ні зрадника, ні ...

— А може, цей мерзенний покидьок не загинув і зараз готується напасти? Заодно зі своєю подружкою.

— Та як ти смієш, підлий псиську! — вибухнула мати. У кімнаті зірвався справжній вихор, навіть крізь зачинені двері я чув, як об стіни гупало щось важке — ймовірно, дядько.

Сімейні розбірки із застосуванням магічної сили — явище не таке вже й рідкісне. Непедагогічно? Може, й так. Поясніть це розгніваній відьмі!

Мене хвилювало інше. Війна, завіса... Отримана інформація ніяк не в'язалася з тим, що мені було відомо зі шкільного курсу історії Чарлісу. Щось тут однозначно не так, і я дуже сумніваюся, що батьки розкажуть правду.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

КУПИТИ